

CLUJUL CREȘTIN

„Veniți la mine toți cei osteniți și împovorați, și eu vă voi ușura pe voi. Luași jugul meu peste voi și învățați dela mine; căci sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre. Căci jugul meu este dulce și sarcina mea ușoară“.

(Mateiu 11, 28 - 30)

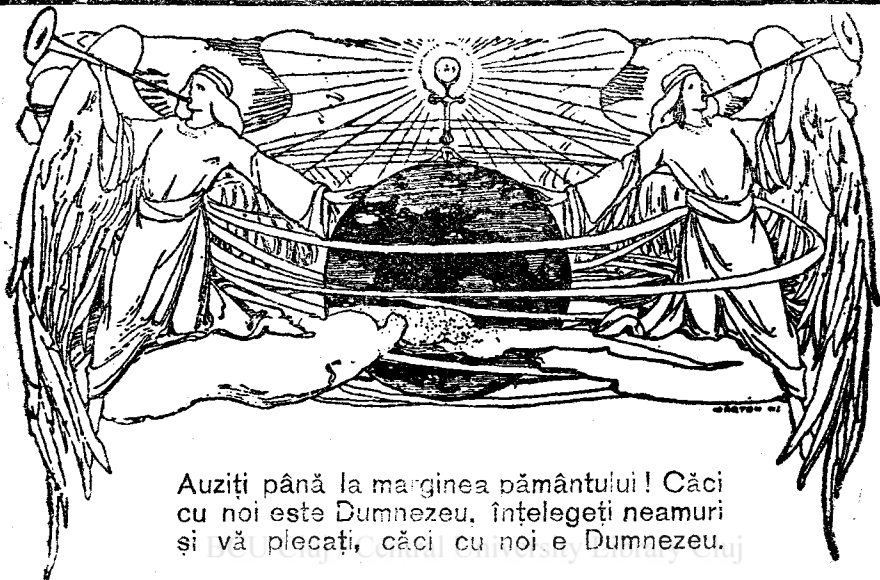

CLUJUL CREȘTIN

ANUL III.

115 FEBRUARIE 1937

No. 5-6

Auziți până la marginea pământului! Căci cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi e Dumnezeu.

Congresul Eucharistic din Manila

Două evenimente de mare importanță au atras privirea lumii întregi asupra arhipelagului Filipinelor. Întâiul de caracter universal, e Congresul Eucharistic internațional ce a avut loc în aceste zile la Manila. Al doilea e de ordin politic; independența acordată din partea guvernului Statelor Unite în Decembrie 1935. Două evenimente, care arată istoria unui trecut, și încoro-

narea cu succes a năzuințelor de veacuri a unui popor conștient de menirea sa. Peripețiile trecutului au fost multe și felurite. Dela incursiunea chinezilor la exterminarea invazorilor, dela dominațiunea spaniolă a lui Filip II la scurta stăpânire a Imperiului Britanic, cedată apoi Statelor Unite; după războiul cuban, Filipinele și-au fixat steaua pe firmentul confederației Americii

de Nord. Schimbări de domnii cu războaie și turburări. Ultima pagină însă ce acum s'a tipărit în istoria acestei țări e de pace, de frățietate, de făgăduință. De pace, căci independența civilă actuală, dă deja vieții și prosperității un nou impuls mai rodnic decât au dat veacurile ce au trecut. De frățietate, căci la Manila reprezentanții tuturor raselor, cari până acum prin mii de dorinți își întindeau mâna lor asupra acestor „perle a orientului“, (cum numesc ei insulele acestui arhipieleag), acum și-au întins mâinile într'o frățească armonie, într'o adevărată Societate a Națiunilor, neperitoare sub emblema Eucharisticului Stăpân. De făgăduință, căci Congresul Eucharistic din Manila e în inima și gândul catolicilor din Filipine, cheazășia cea mai sigură de progrese chiar vremelnice, dar mai ales de realizările pentru binele neamului isvorită din credința trăită. Manila s'a pregătit de un an. Congresele diecezane din anul acesta au afirmat cu unanimitatea unui plebiscit, dorința cu care poporul s'a pregătit pentru acest mare act al credinței. Și iată zilele de afirmare a puterii de credințe; agențiile au adus întâiele știri: entuziasmul a stăpânit întregul arhipieleag, capitala, inima Pa-

triei, în fluturarea miilor de stindarde ale națiunii și ale Romei îndepărtate, dă dovadă sutelor de mii de streini din toate părțile lumii, că aici pulsează o viață creștină.

În 2 Februarie a sosit Trimisul Pontificelui Roman, cardinalul Dangherty Arhiepiscop din Filadelfia Statelor Unite. Urmașii lui Petru dela Roma sunt reprezentați pentru a 33-a oară la Congresul Eucharistic internațional. Cardinalul a adresat întâiul cuvânt de salut — omagiu Eucharisticului Isus la marele altar ridicat ce are drept păreți marea și uscatul, iar acoperiș bolta cerului. În acelaș timp în toate bisericile mai mari din Manila, adorația nocturnă e neîntreruptă. Ziua următoare e consacrată femeilor creștine, începutul zilei e un omagiu a mamelor din familie prin o sfântă împărtașanie generală. În 5 Februarie a sosit rândul bărbaților. La miezul nopții ei s'au apropiat de Banchetul Eucharistic. Preziua închiderii solemne s'a rezervat pruncilor. După Sfânta Cuminecare, miile de vlăstari, împreună cu părinții lor prin o solemnă consacrare s'au oferit Fecioarei Sfinte, protectoarea Filipinelor. Ultima zi 7 Februarie s'a destinat pentru încununare Sărbătorii: dimineața Liturgia solemnă a trimisului papal,

seară a fost dedicată procesiunii la care Stăpânul Cerului în drumul său de triumf a vorbit tuturor inimilor, a vorbit orașului, țării, popoarelor cari au venit să aducă omagiu de închinăciune. Seara, la ora 20, când a fost iluminată de sutele de mii de lumânări și de inimi, „*El a binecuvântat această adunare a popoarelor*, inimile lor, dorințele și nădejdiile lor, năzuințele de bine ale țărilor lor; iar peste undele imensului Ocean, a străbătut purtată de vânturi, în arcelele abisuri ale Universului, în acea emoționantă tăcere a sufletelor ce

așteaptă ultima amintire a acestui triumf al credinții, vocea Capului creștinătății, binecuvântarea Sfântului Părinte dela Roma. În acel moment El a fost aproape, binecuvântarea din chilia solitară a Vaticanului a răsunat pe marele altar din Manila. Atunci, sutele de mii de inimi s'au unit, într'un singur dor. Din a lor piept a străbătut o rugăciune pentru Papa, cărmaciul corabiei lui Hristos pentru toate neamurile, ca să se păstreze pentru toate veacurile, pacea și bucuria oarei divine din Manila.

Prof. Dr. EM. LEMENYI

Omul fără de lege

Diavolul, care dela început este ucigaș de oameni, făcându-i să cadă dela fericirea cea vecinică, luase într'o zi chip de om muritor și se amestecă într'o ceată de muncitori. Muncitorii aceia lucrează într'o fabrică de fier, și unii dintre ei, nemaifiind mulțumiți cu plățile, voiau să-i ducă la grevă pe toți. Se știe că unde-i mai mare gâlceava între oameni, acolo-și vără și Michiduța coada. Muncitorii, până a nu se amesteca între ei și duhul

cel rău, erau împărțiți în două tabere: greviștii, o mână de oameni, și toți ceilalți, câteva sute în altă tabără. Dar noul venit schimbă în grabă situația. El luă chipul unui muncitor cunoscut de toți, și începu a grăi către cei pacinici:

— Voi sunteți niște oameni încătușați în obezi, legați cu funii. De aceea nu vă puteți mișca slobozi.

— Ba nu suntem legați cu nimic, ci vedem că nu-i bine ce vor să facă aceia.

— Vă spun eu! Nu sunteți oameni slobozi! Unul se teme de greșală, altul de păcat, al treilea de pedeapsă. Vă leagă legile la care țineți. Legi despre cari spuneți că le-a dat Dumnezeu, dar eu știu că le-au dat oamenii.

— Și legile date de oameni trebuie ținute, spuse cineva din tabăra celor mulți.

— Nici o lege nu trebuie respectată dacă vrei să fii slobozi și fericiți. E'le sunt legăturile care vă țin în robie. Rupeți-le! Omul nu-i făcut să țină legile date de alții. Voința omului trebuie să fie lege, dacă vrea să fie fericit. Numai atunci va avea tot ce voește! Legile ne fac slugi la alții, ne silesc să muncim pentru alții. Omul nu trebuie să slujească nimănui. Fiecare om e stăpân.

— Ba e nevoie să slugim lui Dumnezeu și stăpânilor cari ne plătesc, răspunse unul din tabăra celor nerăsvăriți.

Cineva din tabăra celor puțini luă o piatră și-i înroși de sânge gura celui care vorbise.

Diavolul lucra cu multă violenție; Omul al căruia chip îl luase vorba cu foc și convingere. Tot mai mulți trecură de partea greviștilor. Vre-o zece, care rezistară, trebură să fugă alungați cu pietre.

Ceialți se înfuriară din clipă în clipă tot mai tare. La comanda șefului celui fără de lege, năvăliră în fabrică, distruseră mașinile, dădură foc. Veni armata. Cei ce se răzvrătiră împotriva legilor, luară lupta și cu armata. Vr'o douzeci căzură împușcați, ceialți umplură pușcări.

Diavolul, pierit în zmârcurile lui, râdea în ghiare.

Se bucura că suferă și alții ca și el. Fiindcă el căzuse din cer tocmai din pricina că n'a vrut să slujească, adică să țină legea.

I. AGÂRBICEANU

Tămâioare

De dorul ființei Tale dulci

Dor de ființa Ta, a cuprins sufletul meu... Inima mea și așterne infinitul vieții iubitoare. Dragostea mea toată numai spre Tine se îndreaptă. Tu ești dulceața visurilor mele. Tu

muza cântecelor mele. De tine e plin sufletul meu. Da, numai de tine.

Te-am așteptat aseară la fe-reastră, căci Te doriaam nespus de mult. Dar melancolia adu-

cerilor aminte, din nou a început să răscolească cenușa potolită. Apoi noianul gândurilor din trecut au năvălit asupra mea... Am fost răpit. Și rătăcind iar cu gândurile mele, așteptarea-mi fu zadarnică. Tu n'ai venit. Am închis ochii și copleșit de durere adâncă am plâns. Am plâns mereu și plâng și azi greșala mea de ieri, apoi, singurătatea sufletului meu o plâng, căci fără Tine e pustiu.

O, vino Isuse dulce.

Vino la mine, căci și azi Te aștept tot cu acelaș dor... O, vino și fă ca din lacrimile trecutului să răsară o dragoste nemărginită în sufletul meu. Vino, nu-mi lăsa sufletul singuratec, căci dorul Tău mă ucide... O, vino Tu stăpânul dragostelor mele, vino și domnește pe tronul iubirii din inima mea, căci eu voi deschide larg porțile iubirii într'un cântec de dragoste și mărire.

O, Tu ești cântecul meu.

IOSIF POJAR

Pagina mariană

Cercetarea conștiinței

Suflete iubite! Iată soarele a apus și încă cu o zi ne apropiem spre sfârșitul vieții noastre, spre judecata cea înfricoșată și spre veacul cel fără de sfârșit.

Deci, noi acum să ne pogorâm în adâncul inimei și al conștiinței noastre, și să urmărim purtările noastre, și să vedem, ce fel ești tu; ca nu cumva așternutul nostru ne va fi nouă iad, și noi ne vom face oaspeții satanii, de vom merge cumva, fără de cercetare, a ne odihni.

Sunt gata eu pentru fericitul sfârșit, de va năpădi moartea

asupra mea în ceasul acesta, sau în noaptea aceasta?

Către ce am mai mult pornite gândurile mele, și în ce fel de stare mă aflu eu? Nu cumva fără așteptare va veni vestea către mine: în ceasul acesta sau în noaptea aceasta vor să ceară sufletul tău dela tine?

Voiu putea, să cutez eu cu cunoștință și cu inimă curată a mă arăta înaintea judecății lui Hristos, înaintea tuturor îngerilor și a oamenilor, de ar veni fără de veste din cer Judecătorul viilor și al morților în ceasul sau în noaptea aceasta?

Sunt eu încredințat în a mea conștiință, cum că nu voi fi osândit, ci mă voi mântui?

Am început eu această zi trecută cu bună cucernicie și cu sânguință a lauda și a preamări pre Dumnezeuul meu, și a chema numele lui cel sfânt?

Mi-am adus aminte de făgăduința care o am făcut la Botez, și străduindu-mă din toate puterile spre slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui?

Cetiu-am, ascultat-am și iubit-am cuvântul lui Dumnezeu, și avut-am pretutindeni sânguință spre a-l împlini?

Vremea ce-mi stă înainte, n'am cheltuit-o în deșertăciuni, jocuri și alte nebunești veselii lumești?

Am adus eu pre soția, copiii și casnicii mei întru frica lui Dumnezeu și spre cunoștința voii lui celei sfinte?

Am crescut eu pre copii în înfrânare și frica de Dumnezeu? Rugatu-m'am pentru dânșii? Sau m'am îngrijit pentru cele veșnice, ca și pentru vremelnicele lor bunătăți, ca să le las lor cea mai bună moștenire: Darul lui Dumnezeu și binecuvântarea lui? Sau m'am silit eu, a le da pildă spre viețuirea cea sfântă?

Nu i-am făcut pre dânșii gingași nepedepsindu-i cu asprime, și nu cumva i-am lăsat a crește întru răutate și răsvrătire?

Nu i-am smintit pre dânșii prin pildele mele cele rele în cuvinte și lucruri?

Impotriva acestora, luminatu-i-am prin pildele cele bune? Nu le-am dat voie la ceva, ce nu este cinstit și creștinesc? I-am păzit pre dânșii de smintelele lumii, ca pre un dar scump a lui Dumnezeu?

Deapururea m'am ținut întru gândurile cele cu înțelepciune, în cuvinte cu înfrânare, în haină cu bună cuviință, sau mai vartos am avut gânduri necurate?

Din inimă urăsc și fug de desfânare, spurcata poftă, iubirea pentru patima cea dobitoiască, și de cuvinte fără de rușine, de vorbe proaste, de cântări urâte, joc de cărți și de betie?

Fug eu de dănuiri, cum și de jocuri de noroc și alte înșelăciuni lumești și poște ale păcatului?

Din toată voința am dat ajutor aproapelui meu, cu sfatul și cu lucrul?

Nu cumva i-am fost lui întru ceva spre santeală?

Întru cele ce am grăit eu, nu mi-am dat însumi libertate de a mă îndulci de glume, și de luarea în răs, sau nu cumva am rostit și jurămături și blestemuri?

Greșalele aproapelui meu le-am pedepsit oare cu smerenie cuvincioasă și cu blândețe

creștinească, sau prin tăcere m'am făcut părtaș păcatelor celor streine?

N'am invidiat pre cineva întru cinste, avuții, sau prin stăpânire?

Făcutam eu bine oamenilor celor săraci? Ori prin cuvinte aspre m'am lepădat și mi-am închis inima înaintea lor?

Cunosc eu, cum că avuția mea nu este a mea, ci a lui Dumnezeu, și că eu nu sunt pus decât a o chivernisi? Cunosc eu că nu numai prin avuție ci și cu sănătatea și viața mea, sunt dator a sluji aproapelui?

N'am înșelat pe cineva și nu cumva m'am înbogățit, de ceva cu păcat?

Gândesc eu la aceea, cum că nici un om, care iubește lumea, adică: pofta trupului, pofta ochilor și viața cea cu mândrie, nu va putea intra întru împărăția lui Dumnezeu, și nici nu va vedea pe Dumnezeu?

Gândesc eu, că Dumnezeu din dragostea cea către mine și către toți sârmanii păcătoși, a trimis în lume pe unul născut și iubitul său fiu Isus Hristos, carele nu numai pentru păcatele mele, și spre împăcarea și iertarea aceloră, a pătimi și a muri, ci și pe noi pe toți, a ne chema la pocăință, a ne deslega din robia păcatului și a ne face drepecți, binecredin-

cioși, curați, sfinți și fericiți?

Acelei dragoste nemăsurată a Lui, îi sunt eu recunoscător, încât mai bine mi-ar fi, a-mi pierde viața, decât de bunăvoie a mânia pre Dumnezeu?.. Mulțămesc eu lui Dumnezeu pentru toate acestea?

Mărturisit-am toate păcatele mele. înaintea sfântului și dreptului Dumnezeu, păcate care din tinerețe până la acest minut le am făcut?

Cerut-am iertare din inimă, prin plecarea genunchilor, prin post, prin plângere și întristare? - Am adăugat eu și astăzi, acest fel de pocăință și de cerere? Au am înnoit făgăduința mea, care am făcut-o la Botez, și împăcatu-m'am cu milostivul Dumnezeuul meu?

Cu adevărat m'am părăsit de păcatele cele mai dinainte?

Toate păcatele, și poftele lumii le urăsc din inimă, sau încă și altele îmi mai plac?

Ce fel sunt păcatele, către care eu am mai mult înclinare?

Mă rușinez înaintea lui Dumnezeu și înaintea mea, pentru că, cu atâta râvnă și credință am slujit nerușinatelor păcate, blestematului diavol, și, înșelătoare?

Impotriva acestora, oare, fie cât de puțin și cu lenevire, am slujit eu milostivului și iubitului meu Dumnezeu, Făcătorului și Părintelui, care de

atâtea ori, mi-au arătat mie bunătați sufletești și trupești, și atâtea multe răutăți a întors dela mine și dela ai mei, după suflet și după trup ?

Făcutu-m'am eu, după Darul lui Iisus Hristos, altul în gânduri, în inimă sau voință, în suflet și în simțiri, după omul cel nou, după Hristos ?

Urmez eu lui Hristos, sau lui Adam celui vechiu și lumii?.. Sau de port Crucea mea întru răbdare și cu mulțămire ?

M'am gândit la toate cuvintele mele, pe care le-am grăit în ziua de astăzi ?

Gândesc eu oare la aceea, că toate cele de peste zi s'au scris în cartea lui Dumnezeu, și cum că pentru tot cuvântul nefolositor sunt dator, a da răspuns Judecătorului tuturor ?

În ziua aceasta, darurile lui Dumnezeu oare le-am primit cu mulțumită și cu cunoaștere a nevredniciei mele ?

N'am săvârșit în ziua de azi vreun păcat greu ?

Cu ce fel de păcat sunt biruit eu fără de veste ?

Unde și cum am greșit eu prin gânduri rele, sau prin cuvinte și lucruri, împotriva lui Dumnezeu sau a omului ?

Câte fapte bune ce le-aș fi putut face oare am lăsat eu ?

Câte rele am făcut ?

Am lăsat eu poftele cele rele, a mă birui, sau cu pute-

rea lui Dumnezeu le-am biruit pe dănele, le-am stins, și mi-am înfrânat voința mea cea rea ?

Moartea, sau ziua cea depe urmă, oare nu mă va găsi pe mine, fiind în păcate ?

O, Dumnezeul meu ! După cercetarea aceasta, eu văd no-roiul păcatului, în care s'a afundat sufletul meu ! Și mărturisesc, cum că eu nu pot, după cuviință, a urma și a-mi cerceta mulțimea păcatelor mele. Indurate Părinte al cerului, nu intra cu mine, nevrednicul robul tău, întru judecată ! Ah ! Nu sunt vrednic a mă mai numi fiu al tău. Miluește-mă pe mine și pentru Isus Hristos fii milostiv mie !

O ! Dumnezeul meu ! Dăru-ește-mi mie, ca să pot după cuviință, a te cunoaște pe tine și pe mine și lumea. Amin.

TIPOGRAFIA

„Vieața Creștină“

aduce la cunoștința unor public că poate executa Cărți, ziare, facturi, afișe, certificate, chitanțiere etc.

Plățiți abonamentul

Lăudați pe Domnul! Adunarea a decis!

*Lăudați pe Domnul sfânt
Popoară de pe pământ
Și vă 'nchinați Domnului
Că'n veac este mila Lui.*

*Bătrâni, tineri și fecioare
Bogați, nobili, servitoare,
Dați mărire Domnului
Că'n veac este mila Lui.*

*El se'ndură de toți care
Ascultă vorbele Sale
Și dă ajutor ori cui,
Că'n veac este mila Lui.*

*Deci, veniți cu toți acum
La Domnul nostru cel bun,
Sa slăvim Numele Lui
Că'n veac este mila Lui.*

IACOB SUCIU

Lupul ceru odată regelui animalelor ca să fie numit el primar la oi. Se duse dar la Leu și-l rugă. În același timp trimise și pe vulpe ca să stăruie pe lângă leoaică.

Dar leul răspunse :

— Lupule, ești deochiat, nu pot să-mi iau asupra mea răspundere ; voi aduna toate fiarele pădurei, să aud și părerea lor.

Și fură adunate toate animalele sălbatice. Nimeni nu vorbi de rău pe lup și toți votară pentru această numire. Numai oile nu au fost întrebate ; s'a uitat să fie chemate și ele la adunare.

L. TOLSTOI

Răbdare...

Am cunoscut un om, cândva..
Ascultați :

Omul acesta avea obiceiul de a nu se împotrivi celor din jurul lui, precum nici vieții.

Venea de pildă, un prieten și-l învinuia că a făcut cutare faptă, pe care, firește, el n'o făcuse. Omul tăcea și zicea : „Da, eu am făcut-o.“

Sau: „Ai mințit în ziua a-

ceea“, — iar el care nu mințea niciodată, răspundea : „Da, am mințit!..“

Altădată venea cineva și-i spunea : „Ai putea să ajuți pe semenii tăi și nu-i ajuți!...“ Omul, deși toată viața lui numai ajutorința semenilor făcuse, răspundea și de data aceasta limpede : „Da, nu ajut pe nimeni“.

Uneori, învinuirile erau și mai grele.

Așa, de pildă, un om care avea menirea de a despica intențiunile semenilor, pentru a găsi în adâncul fibrei omenesti adevărate justificări ale faptelor, găsi într'o zi, că tot ceea ce făcea omul nostru, era pornit din interes, din ipocrizie, din meschinărie.

Prietenul nostru la toate acestea, deși nu se simțea vinovat de ele, răspundea: „Da, frate, eu toate le fac din interes, din meschinărie...”

Iar dacă venia vorba de iubirea pe care acest om o dădea oricui — lumea îl învinuia și aici prin meșteșugite alcătuiri ale minții și vai socotea că iubirea lui, de fapt, nu e decât o înșelătorie și chiar, ură, câteodată...

La toate acestea, el răspundea: „Da, iubirea mea e înșe-

lătorie totdeauna, și chiar ură câteodată...”

Se petrecea ceva neîngăduit în cetate — vreo nelegiuire... Se înțelege că ponosul cădea pe el. Așa într'o zi o copilă fusese ademenită — în alta, fusese pângărit un mormânt.

El răspundea limpede: „Da, eu le-am făcut!...”

Poporul, inciudat și răsvrătit de atâta răbdare îi făcu în altă zi, o și mai mare încercare.

Îi zise:

— „De ce taci, de ce rabzi așa?”

Iar el, senin, răspunse:

— „Nu rabd nimic — ci merit totul pe bună dreptate...”

Atunci, de sus, s'a pogorât asupra acestui om, un duh puternic, care, înfășurându-l în mantii de lumină cerească, îl răpi lumii acesteia, ducându-l în locuri de slavă...

AL. L. MOLDOVAN

(din Flori Creștine)

CÂNTEC ÎN OINSTEA Sf. Tereza a Pruncului Isus *)

O mică Tereză din ceruri de sus!

O floare aleasă de Pruncul Isus!

Refr. La cor, la cor condus pe noi!

„Fiți mici totdeauna, fiți blânzi și
[smeriți]!”

Ne 'ndeamnă Tereza, spre a fi fericiți.

Tu, „mică Regină”, frumoasă și blândă,
Condu-ne deapururi la marea isbândă

Aprinde-ne 'n suflet al călugărilor foc
Căci lumea deșartă în noi s'a de loc.

Incredere aprinde în sufletul meu,

În pronia sfântă a lui Dumnezeu.

Supunere adâncă voinței cerești,

Să caut într'una virtuți îngerești.

Pe „mica ta cale” condu pașii mei

Ca mamele bune pe prunci mitici.

Revarsă din ceruri ai tăi trandafiri

Să ardă 'n noi focul supremei iubiri.

*) (După melodia) „Fecoara la munte”.

Ordinul al III-lea Franciscan Român Unit

Din mila lui Dumnezeu Tatăl, prin iubirea de oameni a unuia născut Fiului său „și prin darul Spiritului sfânt, începem a scrie o pagină a ordului al treilea (terțiar) franciscan român unit în această revistă.

Știm că mulți dintre cititori noștri nu vor fi având cunoștință deplină despre această sfântă Asociație, deși este de foarte mare importanță cunoașterea și lățirea ei în biserica noastră. Din acest motiv noi vom căuta să dăm lămuririle necesare, număr cu număr în această revistă despre ordul al treilea sau terțiar sau cum se mai numește ordul sfintei pocăințe. Vom scrie spicuri din vieța marelui său întemeitor, din viețile atâtor sfinți care au aparținut la acest ord, despre regulile asociației, despre indulgențele de care se bucură membri acestui ord, despre recomandația atâtor fericiți pontifici romani cătră credincioși de a intra în acest ord pentru roadele sufletești de care se bucură. Deși noi Români Uniți cu Roma până acum câțiva ani n'am avut asemenea asociație dar în timpul

din urmă luând o dezvoltare foarte frumoasă în Cluj și Oradea-Mare, vom publica aici îndrumări pentru toți frații terțiar, cari îndrumări vor servi oricărui bun creștin dornic de mântuire, ca să-și poată conduce corabia sufletului pe valurile turburi ale vieții. Vom căuta să salvăm pe cei bântuiți de furtună servindu-le ca punte de scăpara și ca un far luminos care să le arate calea spre corabia sfântului Petru, pe care nu o vor putea sdrobi nici puterile iadului.

Printr'o expunere amănunțită și largă a Regulei acestui sfânt ord, vom da posibilitatea de-a putea fi introdus și la sate, unde avem atâtea suflete dornice de mântuire. Marea tulbure a acestei vieți, care pe unele locuri face mii de martiri ai credinței catolice, aruncăm și noi o mică mrege de pescuire din naia sfântului Petru, rugând pe cel ce o umplut mrejele pescarilor să umple și mrejea noastră de suflete curățite de păcate prin pocăință adevărată, cu care împreună să ne putem bucura auzind cuvântul: *slugă bună și cre-*

dincloasă. Stăruim pe lângă toți frații și surorile terțiare precum și cătră toți creștinii cari vreau să-și trăiască viață cât mai pe placul Mântuitorului, să ne rugăm cu apostolii: *Doamne mărește-ne credința* (Luca 17, 4). Doamne alungă

dela noi besna păcatului. Dă-ne darul să trăim în strânsă legătură cu Tine. Sălășluște-ți dulce Isuse, tronul împărăției Tale în inimile noastre și continu să'nplinem numai voia Ta sfântă.

fr. A. P.

Apostolul laic Peteanu!

Un colportor al cărților religioase

E înalt, uscățiv, privind cu ochi blânzi, cuceritori. În mână o geantă învechită, dar încă pătoare. Pe spate raniță de pânză, toate pline de cărți. Se

prezintă: „*Mă numesc Peteanu, sunt încredințatul părintelui Chindris dela „Viața Creștină“ Cluj. Fac abonamente, dar vând și alte cărți, exclusiv religioase*“.

GR GORE PETEANU

Examinez conținutul geantei și raniței. Ce văd? „*Pregătirea la moarte*“ de Sf. Alfons M. de Liguori; „*Un ceas cu Isus*“ de Cl. Pandrea; „*Trenul raiului*“ de păr. Neda; „*Ora de adorațiune*“; „*Binecuvântarea Eucharistică*“; „*Calendarul bunului creștin*“ de părinții Basiliani etc. Are numai cărți aprobate.

Cum de n'ai D-ta și alte cărți ca de exemplu Sfânta Vineri; Celea 12 stații; Cum a vorbit Petrace cu Dumnezeu?

Acelea nu sunt aprobate — fu răspunsul. Eu vând numai cărți religioase, aprobate, cari conțin adevărata învățătură a Bisericii lui Christos.

Pleacă în comună, umblă din

casă în casă, îmbie, vinde, desface cărțile, slova aducătoare de mântuire. Seara, oboșit cere puțină pâine. Nu mănâcă numai odată în zi. Zua următoare e Duminecă. Ascultă Sf. Liturghie, apoi se duce la sfat în crâșmă. Aici unii joacă cărți, alții povestesc. Peteanu scoate o carte din geantă. E „Pregătirea la moarte”. Citește: *„Pământ ești și în pământ te vei reîntoarce”*. Toți tresar... dar el continuă citind... *„Mai greu miroasă cadavrele celor avuți”*... Nimenea nu mai joacă în cărți. *„Mergi la mormânt, privește pulberea, cenușa, viermii și suspină*. Toți părăsesc jocul și fac cerc în jurul lui *„Consideră-te de acum de mort tu care știi, că trebuie să mori”*. În întreaga sală e tăcere mormântală. Fața celor prezenți radiază o seriozitate împreunată cu frică. *„Iată de trei ani sunt decând viu căutând roadă în smochinul acesta și nu găsesc”* *„Taie-l așadar pe el, la ce să mai ocupe locul...”* *„Sfârșitul vine .. vine sfârșitul...”*

Clopotele sună de vecernie. Peteanu glăsuește *„Căutamă-veți pe mine și nu mă veți afla...”* *„La timpul său vă voiu răsplăti”* — Amin, își face Cruce, pleacă către Biserică. După Peteanu pleacă toți cei prezenți, fascinați și plini de frică. După vecernie sunt în-

tâmpinat de-o mulțime de credincioși, ce erau în crâșmă. *„Vrem să ne spovedim părinte”*. Și s’au mărturisit între cei mulți și unii certăți cu Biserica și sfintele Taine.

Peteanu în această zăpăceală generală, când colportori sectari bineorganizați și specializați prin școli de propagandă cutreeră satele împărțind slova producătoare de moarte sufletească, când boierii și stăpânitorii pentru îmbogățirea lor personală, au împărțit satele, ba chiar și aceeaș familie în tabere politice dușmane, gata oricând la răsboire, — *figura lui Peteanu* care și-a părăsit masa, casa și celea 30 jug. de pământ cutreerând Ardealul, pentru a împărți hrană, nutremânt sufletesc — apare ca un — memento — sol trimis de Dumnezeu în „lumea fără de Dumnezeu”.

Ca oarecând neînvățatul *Ieremia Valahul* prin iubirea lui Dumnezeu a ajuns fericit și credem va ajunge sfânt, așa Peteanu prin colportajul cărților aprobate, prin munca lui pozitiv creștinească, partea cea mai bună și-a ales, care nu se va lua dela dânsul.

Pr. AUG. BOLDOR

Singurul care poate încasa abonamente la revista noastră pe sate este Gr. Peteanu. Cititorii noștri pot da banii pentru revistă și la preotul din sat, care va avea bunătatea să ni-i trimită cu poșta.

ADM. REVISTEI

CUPRINSUL :

Dr. EM. LEMENYI : Congresul Eucharistic din Manila.

I. AGÂRBICEANU : Omul fără de lege

TĂMĂIOARE

IOSIF POJAR : De dorul ființei Tale dulci.

PAGINA MARIANĂ / Central University Library Cluj

Cercetarea conștiinței

IACOB SUCIU : Lăudați pe Domnul

L. TOLSTOI : Adunarea a decis

AL. LASCAROV MOLDOVAN : Răbdare.

Cântec în cinstea Sf. Terezia

Fr. A. P. : Ordinul al III-lea Franciscan Român Unit.

Pr. A. BOLDOR : Un Apostol laic

Redacția și Administrația : Cluj P. Cuza Vodă No. 12.

Apare sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.